

MAI AVEM NEVOIE DE ARTĂ ?

Dan Basarab NANU

Sunt multe de spus.

Mai întâi o gară, un tren, o valiză din lemn, deci o plecare în armată.

Valiza din lemn...

Nu uram ideea de trecere, *noțiunea de inițiere*, cunoșteam prea multe despre ceea ce înseamnă ritualul căpătării unui statut.

Acela de bărbat.

Mă deranja obligatoria valiză din lemn.

Ca gest de frondă m-am ras în cap și mi-am păstrat semnul artei, la mintea de atunci, *un*

țigaret din argint.

Fumam în draci pe culoarul trenului ce ne ducea undeva și la un moment dat cineva a venit la mine și m-a întrebat:

— Nu crezi că fumezi prea mult?

Nu fumatul contează, i-am răspuns eu, ci acest țigaret care pentru mine înseamnă normalitatea lucrului frumos.

Așa l-am cunoscut pe Marian Neagu.

Au trecut 30 de ani.

Marian este tot nefumător, eu tot...

A rămas uriașa diferență dintre ideea de valiză din lemn și nevoia de artă, percepută atunci printr-un *țigaret din argint.*

A rămas nevoia de artă, atât de acută, încât în momentul în care Marian mi-a pus celebra întrebare „Mai avem nevoie de artă?” care a conferit un statut deosebit unei manifestări muzeale, replica mea a fost destul de acidă.

Mi-am dat seama mai apoi că într-o lume oarecum instabilă din punct de vedere al valorilor, până și întrebarea – mai avem nevoie de aer-are sens.

Colocviile organizate de Muzeul Dunării de Jos au fost efectiv un succes pentru conștientizarea momentului în care ne aflăm la ora actuală, din perspectiva unei nevoi acute de comunicare.

Ca o replică a ceea ce a făcut muzeul prieten, aș menționa tabăra de creație organizată de Muzeul de Artă Vizuală din Galați, pusă sub semnul noțiunii **Arta ca Viață**.

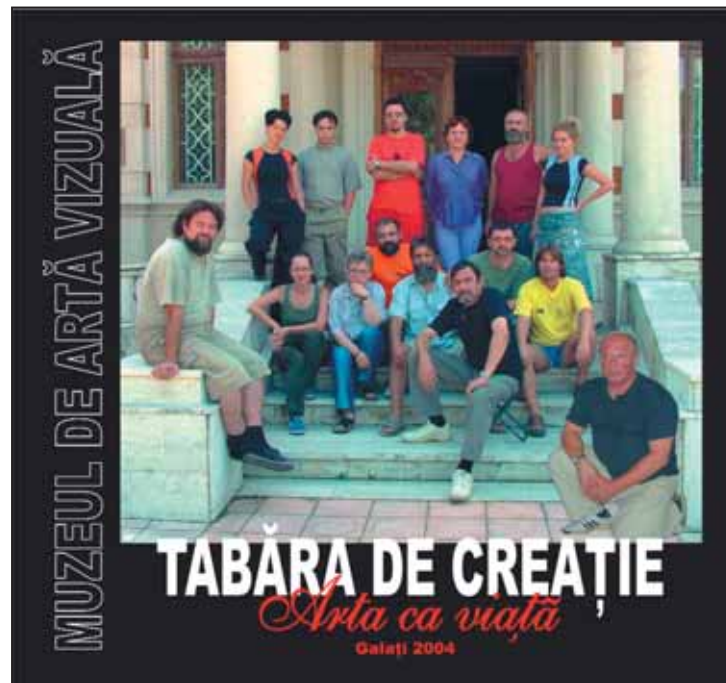
Organizatorul principal, plasticianul și muzeograful Gheorghe Miron a avut ideea deschiderii totale către public. Muzeul a fost efectiv al iubitorilor de artă care au avut posibilitatea de a participa la actul de creație. Artistul nu a mai fost singur în atelierul său, ci a trebuit să-și prezinte pas cu pas demersul plastic.

S-a demonstrat practic că mai avem nevoie de artă așa cum avem nevoie de aer și nu trebuie să ne fie rușine în a declara acest lucru.

Se închide prin acest volum de eseuri editat prin străduința lui Marian Neagu, metafora relației dintre o valiză din lemn și un țigaret din argint.

Se închide și se deschide un drum.

Evident sub semnul artei.

Colaj din tabăra de creație

DO WE STILL NEED ART?

There are many things to say.

At first, there was a railway station, a train, a wooden suitcase, so a departure to carry out the military duty.

The wooden suitcase...

I didn't hate the idea of passing, the notion of initiation, I knew too many things about what the ritual of getting a status meant.

The status of being a man.

The compulsory wooden suitcase bothered me.

As a rebelliousness gesture, I shaved my head and I kept what I considered then to be a sign of art: a silver cigarette holder.

I was smoking like hell on the train passageway, and at a given moment, someone came to me and asked:

Don't you think you're smoking too much?

It's not the smoking that counts, I answered, but this cigarette holder, which means for me the normality of the beautiful thing.

This is how I met Marian Neagu.

Thirty years have passed.

Marian is still a non-smoker, I still...

What has remained is the difference between the idea of a wooden suitcase and the need for art, perceived then through a silver cigarette holder.

The need of art has lasted and it is so acute, so that when Marian asked me the famous question „Do we still need art?“, question that granted a special status to a museum manifestation, my answer was pretty acid.

Afterwards I realized that in a world instable from a values point of view, even the question – do we still need air- makes sense.

The colloquies organized by the Museum of the Low Danube were really a success in order to realize where we stand at the present from the perspective of an acute need to communicate.

As a retort to what our friend museum has done, I would like to mention the creation camp organized by the Visual Art Museum of Galați, under the notion **Art As Life**.

The main organizer, the artist and museographer Gheorghe Miron had the idea of a total opening to the public. The museum belonged in fact to those who love art because they had the opportunity to participate to the creation act. The artist didn't stay by himself in his studio, but he had to present, step by step his own artistic approach.

Actually, it has been demonstrated that we still need art like we need air and we shouldn't be ashamed to declare that.

Through this essays book, published thanks to Marian Neagu's effort, the metaphor of the relation between a wooden suitcase and a silver cigarette holder has been closed.

A way has been closed, but also opened.

Under the sign of art, of course.